

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

TANER GÜNDÜZ V. TÜRKİYE

(Başvuru no. 32000/06)

KARAR

STRAZBURG

28 Mayıs 2013

Bu karar kesinleşmiştir. Şekli bazı değişikliklere tabi tutulabilir.

Taner Gündüz v. Türkiye davasında,

Başkan,

Peer Lorenzen

Yargıçlar

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

ve *Yazı işleri müdür yardımcısı* Françoise Elens-Passos'un katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Dairesi) heyeti yapılan müzakereler sonrasında 7 Mayıs 2013 tarihinde aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (no 32000/06) dava, Türk vatandaşı Taner Gündüz'ün ("Başvuran") Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ("Sözleşme") 26 Temmuz 2006 tarihinde 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudan ibarettir.

2. Başvuran, İstanbul'da görev yapan avukat K. Alioğlu tarafından temsil edilmektedir. Türk Hükümeti (Hükümet) ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmektedir.

3. İkinci Daire Başkanı, yargılama süresine ilişkin şikâyeti 12 Haziran 2009 tarihinde Hükümete tebliğ etmeye karar vermiştir. 14 no'lu Ek Protokol gereğince, başvurunun incelenmesi için komiteye iletilmiştir.

OLAY VE OLGULAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

4. Başvuran 1948 doğumludur ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

5. Başvuran 1995 yılında E.A.'ya karşı icra yoluyla takip işlemine girişmiştir..

6. E.A., maliki olduğu iki parselin ihale ile satılmasının ardından, bu ihalelerin iptali talebiyle başvuran aleyhine iki dava açmıştır.

7. İlk yargılama, Yargıtay'ın karar düzeltme talebini reddettiği 8 Nisan 2004 tarihinde sonuçlanmıştır.

8. İkinci yargılama, icra mahkemesi önünde ikinci parselin ihalesinin iptali talebiyle başvuran aleyhine 1 Şubat 1999 tarihinde, dava açılmasıyla başlamıştır.

9. İlgili mahkeme, E.A.'nın talebini 12 Ağustos 1999 tarihinde reddetmiştir.

10. Yargıtay, bu kararı 9 Kasım 1999 tarihinde bozmuştur.
11. Söz konusu mahkeme, 16 Mayıs 2000 tarihinde, E.A.’nın talebini kabul etmiştir ve ihaleyi iptal etmiştir.
12. Yargıtay, bu kararı 5 Ekim 2000 tarihinde onamıştır.
13. Söz konusu parsel, 25 Temmuz 2002 tarihinde, ihale yoluyla yeniden satılmıştır.
14. Aynı parselin ihalesinin iptal edilmesi amacıyla icra mahkemesi önünde başvuran aleyhine 8 Ağustos 2002 tarihinde yeni bir dava açılmıştır.
15. Yetkili mahkeme, davacı tarafın talebini 9 Mart 2004 tarihinde kabul etmiştir.
16. Yargıtay, bu kararı 24 Haziran 2004 tarihinde bozmuştur.
17. Mahkeme, davacı tarafın talebini 5 Nisan 2005 tarihinde reddetmiştir ve ihalenin sonucu kesinleşmiştir.
18. Yargıtay, bu kararı 10 Ekim 2005 tarihinde onamıştır.
19. Yargıtay, karar düzeltme talebini 23 Mart 2006 tarihinde reddetmiştir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME’NİN 6. MADDESİNİN 1. FIKRASININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI İLE İLGİLİ OLARAK

20. Başvuran, yargılama süresinin Sözleşme’nin 6. maddesinin 1. fıkrasının öngördüğü gibi “makul süre” ilkesi ile uyumlu olmadığını iddia etmektedir. Sözleşme’nin 6 maddesinin 1. fıkrası aşağıdaki şekliyle ifade edilmektedir:

“Herkes davasının, medeni hak ve yükümlülükleriyle ilgili uyuşmazlıklar (...) karar verecek olan (...) bir mahkeme tarafından (...) makul bir süre içinde görülmesini isteme hakkına sahiptir”.

21. Hükümet bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

A. Kabul edilebilirlik ile ilgili olarak

22. AİHM, ilk icra davasının, başvuru yapılmadan önce altı aya aşkın bir süre içerisinde yani 8 Nisan 2004 tarihinde sonuçlandığını gözlemlemektedir. Dolayısıyla, başvurunun bu kısmı süresinde yapılmamıştır ve Sözleşme’nin 35. maddesinin 1. ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

23. İkinci dava konusunda, Sözleşme’nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi bağlamında AİHM başvurunun dayanakten yoksun olmadığını ve ayrıca başvuruya ilişkin herhangi bir

kabul edilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Bu nedenle, başvuru kabul edilebilir olarak karar verilmelidir.

B. Esas hakkında

24. İkinci icra dava konusunda değerlendirilecek süre ise, icra mahkemesi önünde davanın açılmasıyla 1 Şubat 1999 tarihinde başlamış olup, Yargıtay'ın kararıyla da 23 Mart 2006 tarihinde sonuca bağlanmıştır. Söz konusu yargılama, iki dereceli mahkemelerde yaklaşık yedi yıl ve bir ay sürmüştür.

25. AİHM, bir davanın süresinin makul niteliğinin, davanın koşullarına mahkemenin içtihadı tarafından kabul edilen kriterlere, özellikle davanın karmaşıklığına, başvuran ile yetkili makamların tutumuna ve ilgililer için ihtilaf konusu davanın içeriğine bakılarak değerlendirildiğini hatırlatmaktadır. (bkz., diğerleri arasında, *Frydlender v. Fransa* [BD], no: 30979/96, 43. paragraf, AİHM 2000-VII ve *Kaplan v. Türkiye*, no: 24240/07, 48. paragraf, 20 Mart 2012).

26. AİHM, sunulan tüm unsurları inceledikten sonra, Hükümetin mevcut davada, daha önceki davalardan farklı bir sonuca götürebilecek ne kanıt ne de hiçbir olgu sunmadığını değerlendirmektedir. Söz konusu davada, Mahkeme, yerleşik içtihadını göz önüne alarak, somut olayda yargılama süresinin aşırı uzun olduğunu ve “makul süre” yükümlülüğünün yerine getirilmediği kanısındadır.

Dolayısıyla, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası ihlal edilmiştir.

I. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Tazminat

27. Başvuran maddi tazminat olarak 28 078 612,73 Avro (EUR) talep etmektedir. Ayrıca başvuran, maruz kalmış olduğu manevi tazminat için 2 000 000 Avro talep etmektedir.

28. Hükümet, bu meblağa itiraz etmektedir.

29. AİHM, tespit edilen ihlalle, talep edilen maddi tazminat arasında herhangi bir nedensellik bağı bulunmadığından bu talebi reddetmiştir. Buna karşılık, AİHM, başvuranın manevi zarara uğradığı kanısındadır. AİHM, hakkaniyete uygun olarak, bu konuda başvurana 3 600 Avro ödenmesine karar vermiştir.

B. Masraf ve giderler

30. Ayrıca başvuran, hiçbir kanıtlayıcı belge sunmaksızın, avukatlık ücreti talep etmektedir.

31. Hükümet, bu iddialara itiraz etmektedir.

32. AİHM, yerleşik içtihadını ve elindeki belgeleri göz önüne alarak, bu konuda başvuran tarafından kanıtlayıcı belge sunulmadığından avukatlık ücretine ilişkin talebi reddetmektedir.

C. Gecikme faizi

33. AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın uygun olduğu sonucuna varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, AİHM, OY BİRLİĞİ İLE,

1. Başvurunun ikinci icra davası süresiyle ilgili olması sebebiyle kabul edilebilir olduğuna ve geri kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;
2. Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiğine;
3. a) Davalı devletin başvurana üç ay içerisinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden, Türk lirasına çevrilmek üzere, ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı haricinde, manevi zarar için 3 600 Avro (üç bin altı yüz Avro) ödemekle yükümlü olduğuna;
b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten itibaren, ödemenin yapıldığı tarihe kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;
4. Başvurunun geri kalan kısmı için adil tazmin talebinin reddedilmesine *karar vermiştir*.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş, İçtüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca 28 Mayıs 2013 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Françoise Elens-Passos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Peer Lorenzen
Başkan